

¿Qui ha dit que realment no existeix el *feed-back*, la retroalimentació, les bipolaritats, el *boomerang* entre l'emissor i el receptor, la comunicació *peer-to-peer* en la premsa diària? Un [exemple](#) molt gràfic, supergràfic:

«Per tant, aprofito per parlar de mi mateixa, un tema que al lector li deu resultar tan avorrit com a mi m'apassiona. No us castigaré amb la meva vida privada, perquè, disculpeu, però no n'heu de fer res, però sí que voldria comentar el contacte amb el públic lector que tenim els columnistes d'opinió. Esclar que no tinc altra experiència que la meva, però he observat, per comentaris que he sentit, que no és gaire diferent de la dels altres. d'entrada voldria recordar un pensament del mestre de columnistes que és Josep Maria Espinàs: qualsevol que faci públiques les seves opinions tindrà uns quants a qui agradarà, una majoria a qui deixarà indiferent i uns altres que el detestaran. Intentar agradar a tothom, afegia, és una bestiesa i una ingenuïtat. Això m'ha estat molt útil quan he rebut cartes furibundes de lectors enfadadíssims amb mi.» [\[Més \]](#)

Fot molt, sí que fot, però té raó Espinàs: "Intentar agradar a tothom és una bestiesa i una ingenuïtat". Aleshores, potser no caldria escriure una columna per a recordar-ho... O sí? Si un-una columnista se sent fotut-fotuda per les cartes dels lectors, quina mena de *feed-back* és aquest? On queda, doncs, el problema en sí, l'estat de la qüestió, el debat del conflicte, les persones vertaderament "fotudes" que no són "jo mateix"? Tanta personalització... Em pregunte si estarà "Salsa Rosa" contagiant als periòdics.